

András László

Dénes bácsi 60

„El se hinnéd, ha elsorolnám,
milyen hősokeket fojtott el egymaga.”
(Kemény István: Keresztény és közép)

Felvont szemöldök,
levont következtetések.
Múlt, ami mindig is múlt volt nekem,
jelen csak a te számodra, és akkor
is – valaha – csak egy pillanatig,
az enyém soha. Mégis úgy beszéltél
róla mindig, hogy azt érezzem, *nekem*
fontos ez. Az úgynevezett *fontos dolgok*
egyike: eddig nálad volt, s most csupán
átadod nekem – érzed a súlyát? –, mostantól
legyen nálam. Átvettem, bólogattam,
vigyázok rá, hogyne. Múlt, ami jövő
mindkettőnknek, átveszem
tőled, mert jobb, ha újra átvesszük:
tudjuk, mi vár ránk. Ilyen darabkákkal
telt meg a zsebem, mert nem volt szívem
kidobni őket, de most hosszú
idő után ismét vízparton állva
szembesülök azzal, hogy gyáva
vagyok belegyalogni a vízbe,
mert előre tudom, hogyan húz le
majd az a súly, amit a kabátba
a belső, az oldalsó, a két nagyzsebébe
csak úgy begyűrtem, nem is vettem észre,
s most hiába lépnek előre, mégis visszatart,
hogy mit keres itt a Tiszapart?!

(Szerkesztőségünk ezzel a verssel köszönti 60. születésnapján szerzőnket, Kemény Istvánt)